

8.3.20, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme! Ž 33, 20-22

PÍSEŇ 171 buď pánu čest, 166 pán bůh je přítomen,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane a Bože náš, z hloubi srdce děkujeme, že jsi k našemu životu ze své milosti přidal tento den, zvláště když je to den zvláštní, den oddělený k chvále tvého jména. Vyznáváme před tebou, že v běhu svého každodenního života na tebe, na tvá přikázání a povzbuzení, zapomínáme. A že i ten nedělní den je leckdy zahlcen zájmy a starostmi, které jsou daleko od poslání Božího lidu. Proto tě v tuto chvíli prosíme o přítomnost Ducha svatého. Ty jsi nám v Pánu Ježíši přislíbil, že kdekoli se shromáždí dva neb tři, ty jimi nepohrdneš, ty budeš s nimi i při nich. Necht' je tomu v tuto chvíli i při nás. Ať z lidí plných člověčiny se stane houf těch, kdo na tvé Slovo slyší, kdo neodejdou z tohoto shromáždění nedotčeni potěchou a pravdou tvého evangelia.

Neprosíme, Pane náš, jen za sebe. Myslíme i na bratry a sestry, kdekoli se v tuto neděli shromažďují. Ať ani při nich se tvé Slovo nevrací prázdné, ale vydá, jako dobré zrno, při tvé církvi na tváři naší země mnohý užitek. O to prosíme ve jménu tvého Syna, našeho bratra, Pána Ježíše Krista. Amen

I. ČTENÍ / Gn 32, 23-29

PÍSEŇ / 182, 440, 433

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste! Ty vedeš svou církev k jednotě a svůj lid k pokoji. Prosíme tě za své bratry a sestry po celém světě, mezi všemi národy, v jiných zemích i jiných církvích: Dej, abychom společně o tobě svědčili světu, ve vzájemném uznání a lásce, ochotě k rozhovoru a ke spolupráci. Prosíme za všechny křesťany v naší zemi, aby nepropadali strachu z budoucnosti, nepodléhali únavě a malomyslnosti, aby se nebáli k tobě přiznávat a k tobě zvat. Prosíme za děti, které toužíme vychovávat k víře. Prosíme za smíšená manželství, za jednotlivce, kteří žijí osaměle mezi nevěřícími. Prosíme za ty, kdo pro svou víru trpí, snášejí posměch a přinášejí oběti. Buď s kazateli, učiteli, seniory i presbytery. Se všemi, kdo ti slouží, tak jak jsi je k tomu povolal. Prosíme tě za svůj sbor. Za ty, kteří zestárli a ubývá jim sil, za ty, kteří nepřestávají toužit po tvém Slově a věrně přicházejí do shromáždění, i za ty, kteří se ti vzdálili. Prosíme za ty, kdo nemohou přicházet pro nemoc či starost o své blízké, kteří je potřebují. Prosíme za všechny, kteří obětavě přispívají na sbor i všelijak potřebné. Nepřestávej si povolávat další služebníky a pečovat o to, aby zvěst evangelia neumlkala, ale šířila se. Otče náš... Amen

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) 1.Kor 15,58. J 15,7-11. Ef 2, 14-22

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvař a obdař tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání, 613 oči všech

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mt 15, 21-28

Milí přátelé,

tak jsme tady. A jako Ježíš odešel, my nyní přicházíme, abychom se vámi nechali povzbudit a potěšit v tom, že v tom nejsme sami. A teď v čem.

I Ježíš musel odejít, aby se dostal do končin, kde by ho už nikdo nečekal, kde to byl samý pohan, což sice není náš případ, ale trochu možná ano.

Ježíš jde tam, kde je ho třeba, kde na něj už možná netrpělivě čekají, ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jsme to i my anebo nejsme? Toť otázka.

Ježíš však jde a tu ho překvapí pohanská žena z Kenaanu, která na něj přímo volá, aby se nad ní smiloval, neboť její dcera je posedlá. Zle posedlá.

Smiluj se nade mnou. Všimni si mne, věnuj mi svou pozornost a přízeň, vždyť mé dceři je zle a jen ty ji můžeš zachránit. Jen ty, Pane můj. Je ty.

Ježíš však mlčí. Neodpovídá jí na to ani slovo. Zatímco ona křičí, on zarytě mlčí. Proč, to nevíme, důležité je, že mlčí a na nás je přijít na to, co dělat.

Když i Ježíš mlčí. Učedníci mu říkají, aby se jí aspoň zbavil, když tak zoufale křičí, ale ani to Ježíš nechce. A co s ní mám dělat, když tu jsem jen pro.

Ztracené ovce z lidu izraelského. Žádné pohany ani nalezené.

Jenže než Ježíš aspoň těm učedníkům něco řekne, tak přinejmenším k té ženě pohance zarytě mlčí. Co znamená, když někdo, jako třeba Ježíš, mlčí.

A nemlčíme spolu s ním náhodou i my? Proč ano, proč ne? A kdy? Kdy mluvíme o sto šest a kdy naopak mlčíme? A proč? Neboli kdy i pro nás nastala

a nastává chvíle mlčení. Pro Ježíše ve chvíli, kdy na něj zaútočí kananejská žena, aby se nad ní smiloval, neboť její dcera je posedlá. Pro nás když

nastane chvíle, kdy jsme posláni právě k těm ztraceným ovcím z lidu izraelského a měli bychom jim něco říct a nevíme moc co. Chvíle, kdy už jen křičíme, my i ty ovce, ale ve skutečnosti spíš mlčíme, protože si s tím zkrátka nevíme rady. Nevíme si rady s vlastní i cizí minulostí, nevíme si rady s vlastními ovcemi, natož s těmi cizími, nevíme si rady, když se nás někdo zeptá a co teď.

Co teď. Má dcera je zle posedlá. Zbav se jí, vždyť za námi křičí.

Co teď. Vždyť jsme tu jen, a hlavně pro ty naše, copak jim můžeme a máme něco odebrat a házet to psům neboli nevěřícím pohanům, byť i k těm se ještě dostaneme?

Ano, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou se stolu jejich pánů. A to, přesně to je i ta veliká víra. Staň se ti, jak chceš.

Hotovo, tečka, lepší vyústění, dopad, výsledek už to mít nemůže. Anebo může? Nemáme náhodou i my na víc, než zbav se jí, vždyť za námi křičí!

Co tak někdy na ten křik odpovídat jak Ježíš mlčením. Neboli neodpovídat. Moje babička měla kdysi úvahu, co nastane, až lidé opět začnou řvát po Bohu, kdo jim dá svědectví. No nikdo, to je jednoduché, lidé totiž řvou po Bohu a jeho přítomnosti permanentně, možná skrytě, ale neustále a odpovědí jim je mlčení, nejen Boží, ale i to naše. Mlčení, které neříká ani slovo, mlčení zmatené z lidského křiku, mlčení, které není odpovědí, ale otázkou, proč je tu jen pro ty naše, sice ztracené, ale napořád jen lidi izraelské, lidi Boží.

To je ten základní průšvih, že je to jen pro ty, kdo si, kdo nám, kdo i tomu Ježíši, respektive Pánu Bohu rozumějí.

Ale proč. Nebo spíš, jak k tomu došlo. Často se říká, že víra to je má osobní věc, soukromá záležitost. Váháme o ní veřejně hovořit. Před takovým pojetím víra kananejské ženy varuje. Jistě, víra je osobní rozhodnutí. Ale ve víře nejde jenom o nás: jde i o naše

bližní. To jsou zápasy víry. Proto křesťanská víra nemůže natrvalo žít jen v soukromí, vede do sboru, či vůbec k lidem okolo nás. Bojuje vlastní boj, ale vždy také boj o ty druhé, o vlastní syny a dcery, o přátele, o blízké i daleké. To je ta víra, kterou Ježíš na zemi hledá.

Víra též roste z tradičních kořenů, ale rodí se i na nečekaných místech. Ta pohanská žena to s Ježíšem nemá lehké. Zprvu naráží a prožívá zoufalé chvíle. To Ježíšovo mlčení na její první výkřik! A pak to tvrdé slovo o psech a dětech! To ta kananejská žena nečeká. Jeho tvář ukazuje nečekaně tvrdé rysy!

Jak tomu rozumět? Mám za to, že jako důraznému varování. Víra má své výrazné obrysy. A hlavně své nezaměnitelné kořeny. Tradice, konkrétně Starý zákon, má v životě víry podstatný význam. Rozmělňovat ji, nahrazovat jinými zdroji podle nálad doby má osudové následky. Je tu však i druhá stránka. Víra se rodí i na nečekaných, netradičních místech. Tradice, zvláště ta druhotná, tradice církevních dějin, není výlučnou podmínkou víry. Pán Bůh má své věrné i mimo tradiční ohrady. Tvá víra je veliká. To platí ženě-pohance. Ale nezapomeňme: boj víry není jen „církevnickým monopolem“. O víru, naději i lásku mnozí zápasí i tam, kde to nečekáme.

Mluvím o boji víry. Ta matka vede usilovný, zprvu takřka beznadějný zápas víry. Tvá víra je veliká – to se vztahuje na ten houževnatý zápas pohanské matky. Vzpomeňme na jeden z klíčo-

vých příběhů Starého zákona: Jákobův zápas s Bohem! V kritickou, rozhodující chvíli svého života vede Jákob svůj zápas s andělem, ano přímo s Pánem Bohem. Jde o Boží požehnání. A tu se odvažuje říci: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Víra se vždy rodí jen ze slyšení Slova, to si prosím pamatujeme. Víra a Slovo patří k sobě.

Není to v našem novozákonním příběhu podobné? Ta až pohoršlivě tvrdošíjná žena pohanka se dočká ve svém zápase obdobné odpovědi z Ježíšových úst: Veliká je tvá víra. Staň se ti, jak chceš. Ta slova vypovídají mnoho o tom, co je víra, o tom, kdo je Pán Bůh. To je zřejmě biblická víra: to není Boží diktát, který je nutno volky nevolky spolknout. To je zápas života – života, ve kterém člověk není Boží přesilou jednou provždy umlčen. Ten život má své výšiny i nížiny. Chvilé hluboké radosti a jistoty, ale také i chvíle úzkosti a zkušnosti; svá nadějná očekávání i propastná zklamání. Když neodpovídá někdo, kdo je naléhavě osloven a žádán, vzniká napětí. A přece to základní trvá: Člověk zaslechl Boží zaslíbení a drží se ho všemu navzdory. Má své chvíle pochyb. Neví si rady. A přece: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“

A tu se zároveň ukazuje, kdo je biblický Bůh. Pán Bůh dovoluje se sebou hovořit, ano zápasit. Ježíš se nechá vzít za slovo. Překračuje hranice, které si zprvu sám uložil: vyslyší pohanskou ženu. „Kapituluje“ v jejím zájmu, tak jako „kapituloval“ pro nás a pro naše

spasení až po ten poslední krok na Golgotu a po to poslední slovo na kříži, aby položil život za blízké i daleké, za přátele i nepřátele, za Židy i pohany.

Tím jednou provždy potvrdil Bůh v Kristu naději, která platí pro nás všechny a svítí i do našich potemnělých dní i tmavých nocí. Boží nezrušitelné ANO nad světem, a to i navzdory všemu lidsky prožívanému a praktikovanému NE. Toho se držela i na pokraji zoufalství pro sebe i pro svou dceru kananejská matka. Toho se držíme i my – pro sebe i pro své děti, pro bratry a sestry, daleké i blízké, oko- lo nás. To je i ta základní výzva pro nás všechny, jak veliká je, ženo, tvá víra, staň se ti tak, jak chceš. Ten, kdo Ježíše poslal, je Bůh, Ježíš poslušně a přísně respektuje, co Bůh rozhodl.

Takže jak se chovat, když Bůh mlčí? Přistoupit, poklonit se a říct: Pane, pomoz mi. A to i když na to Ježíš řekne, že to přece není pro ni. Jenže i ona může být živa z toho, co spadne se stolu jejich pánů. A to je odpověď. I my i já můžu něco dostat, stačí, když pokorně poprosím. Když projevim tak velikou víru tím, že se Ježíšem nenechám odbýt. A od té hodiny byla její dcera zdráva.

A co naši synové a dcery, jsou zdraví? Nebo ještě lépe: A co naše víra, je její velikost jen v počtu přihlášených nebo i v pouhé prosbě: Pane, pomoz mi. Jak drahá je tvá milost a tvé milosrdenství. PÍSEŇ / 178 krásná je modrá obloha, 367 studně nepřevážená